

Sygn. akt V KK 261/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie K. S.

ukaranego za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. § 18 ust. 4 pkt. 1

Rozporządzenia z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 sierpnia 2022 r., w trybie art. 535 § 5 kpk

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B.

z dnia 20 grudnia 2021 r., sygn. akt III W [...],

**uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 104 § 1 pkt. 7
k.p.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. umarza postępowanie,
kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym z dnia 20 grudnia 2021 r. o sygn. akt III W [...], po rozpoznaniu sprawy K. S. obwinionego o to, że: „w dniu 15 czerwca

2021 roku około godz. 15:28 w B., na skrzyżowaniu ulicy D. z ulicą A., kierując pojazdem ciężarowym marki M. [...] o nr rej. [...] o DMC 18 ton nie zastosował się do znaku pionowego drogowego B-18 i wjechał za ten znak na ulicę R.”, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 18 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, przyjmując, na podstawie zebranych dowodów, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, na mocy art. 93 § 1 i 2 k.p.w., uznał go za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 18 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierzył mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się z dniem 2 lutego 2022r.

Kasację na korzyść skazanego od tego wyroku nakazowego wywiódł Prokurator Generalny zarzucając: „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w., polegające na skazaniu obwinionego K. S. przez Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym z dnia 20 grudnia 2021 r. o sygn. akt III W [...], który uprawomocnił się dnia 2 lutego 2022 r., za czyn polegający na tym, że w dniu 15 czerwca 2021 r. około godz. 15:28 w B., na skrzyżowaniu ulicy D. z ulicą A., kierując pojazdem ciężarowym marki M. [...] o nr rej. [...] o DMC 18 ton nie zastosował się do znaku pionowego drogowego B-18 i wjechał za ten znak, na ulicę R., tj. o wykroczenie z art 92 § 1 k.w., pomimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej określonej we wskazanym przepisie, gdyż wobec tego samego obwinionego zapadł już wcześniej prawomocny wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w B., wydany w dniu 27 października 2021 r. o sygn. akt IV W [...], który uprawomocnił się dnia 30 listopada 2021 r., wobec czego zachodziła konieczność umorzenia postępowania, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia wskazaną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na

posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

W kasacji wykazano w sposób oczywisty, wadliwość zaskarżonego wyroku z powodu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej o której mowa w art. art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w.

Zanim zapadł zaskarżony kasacją wyrok, ten sam Sąd tj. Sąd Rejonowy w B., wyrokiem nakazowym z dnia 27 października 2021 r. o sygn. akt IV W [...], K. S. uznał już za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. , polegającego na tym, że, w dniu 15 czerwca 2021 r. o godz. 15:28 w miejscowości B. na ul. R., kierując pojazdem ciężarowym M. [...] o nr rej. [...] nie zastosował się do znaku pionowego B-18, wjeżdżając za ten znak, tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w. za które wymierzył mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny. Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w I instancji dnia 30 listopada 2021 r. (k. 21 akt o sygn. akt IV W [...]). W realiach niniejszej sprawy biorąc pod uwagę kryteria podmiotowo - przedmiotowe, nie budzi wątpliwości, iż ten wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 października 2021 r. oraz zaskarżony kasacją wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w B. z dnia 20 grudnia 2021 r. odnoszą się do tej samej osoby obwinionego – K. S. i dotyczą tego samego zdarzenia z dnia 15 czerwca 2021 r. W tej sytuacji rację ma Prokurator Generalny wskazując, że zaskarżony kasacją wyrok (tj. wydany w dniu 20.12.2021 r.) wydany został w warunkach stanu „powagi rzeczy osądzonej”. W takiej zaś sytuacji procesowej, gdy wcześniejsze „postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone” (przepis art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w. przewiduje bezwzględny nakaz umorzenia postępowania).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, kosztami postępowania w sprawie obciążając Skarb Państwa.

[as]